

Série Starožitnosti,
ve které se snoubí romantika s magií

KRÁMEK SE STAROŽITNOSTMI

A pocket watch with a white face and black numbers is the central focus, resting on an old, worn book. To its left is a large, light-colored quill pen. To its right is a small, round compass with a red needle. The background is dark and textured, suggesting a magical or historical setting.

PAULA BRACKSTON

KRÁMEK
SE STAROŽITNOSTMI

Copyright © 2018 by Paula Brackston.
All rights reserved.

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Šárka Králíková, 2021
Cover © Karolína Zacklová, 2021
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-1578-7 (pdf)

PAULA BRACKSTON

KRÁMEK
SE STAROŽITNOSTMI

*Pro Melanii:
Na oslavu padesáti let přátelství.
Přijíme si na dalších padesát!*

A kde bych tě měl hledat,
až neuslyším hlas své milované?
Kde budu hledat to teplo, tu lásku,
která rozzářila vše nalezené?

Nevzhlížej k nebeským hvězdám
ani vznosným věžím, ani ke zpěvu sborů.
Vzpomínka na mě přetrvá v nalezených věcech,
budu dlít mezi maličkostmi z našich životů.

DAPHNE BURTON-GORE

⇒ 1 ⇐

LIDÉ VŠEOBECNĚ VĚŘÍ, ŽE NA DUCHA S NEJVYŠŠÍ PRAVDĚ-
podobností narazí pod stinným měsícem, v rozvalinách hra-
du nebo třeba v opuštěném domě, ze kterého živí lidé uprchli
a prázdnými pokoji se potulují jen ztracené duše. Pokud tomu
věříte, pak uznáváte jen polovinu pravdy, neboť existuje spojení se
zesnulými, které můžeme nalézt mnohem blíž k domovu. Každá
duše, která někdy kráčela po této kruté zemi, po sobě zanechává
stopu na věcech, na nichž jí záleželo. Na věcech, které držela
v ruce, na věcech, ve kterých se kdysi odrážel tlukot jejího srdce.
Ten tlukot můžete stále cítit, slabě, ale jasně. Přenáší se přes hmo-
tu těch osobních věcí, spojuje nás s dávno zemřelými blízkými,
nehledě na to, kolik let už uplynulo. Nebo přinejmenším, někteří
ho mohou cítit. Někteří cítí ten kolísavý rytmus. Někteří cítí tu
životní sílu, která kdysi proudila zlatým kovem nebo nádherným
drahokamem, nebo dokonce roztřepeným zbytkem svatebních
šatů. Někteří mají schopnost, cit, dar spojit se přes tyto draho-
cenné předměty se zesnulými.

Xanthe Westlakeová byla takovým člověkem. Ta vysoká mladá
žena s hřívou zlatých kudrn, které jí spadaly na ramena, se pyšnila

tím výjimečným talentem. Bylo jí sotva osm let, když se projevil poprvé. Ten den držela v rukou malou stříbrnou konvici na čaj, obracela ji v rukou a zářivě se usmívala.

„Líbí se ti, Xanthe?“ zeptala se její matka Flora.

Přikývla a přejela prsty po jemném složitém vzoru na chladném stříbru.

„Je to veselá konvice,“ řekla jí.

„Opravdu? Jak jsi to poznala?“

„Protože slyším, jak zpívá,“ řekla a zvedla ji. „Byl to dárek od námořníka pro jeho dceru. Byl velmi, velmi dlouho na moři, a když se vrátil domů, dal jí tuhle konvici a ona v ní oběma uvařila čaj. Měla svého otce velice ráda.“

„Páni!“ řekla její matka. „To všechno ses dozvěděla z té konvice?“

V tu chvíli si nejspíš myslela, že ten příběh je jen projevem mladistvé fantazie. Ale později, když se vyptala na původ té konvice a zjistila, že pochází ze Španělska a že byla součástí majetku námořního kapitána, začala si názorů svého dítěte více všímat. Od té doby začala Xanthe dávat různé věci a ptala se jí, jestli k ní „zpívají“. A někdy to dělaly. A tak ji její dcera doprovázela na cestách a společně hledaly poklady. Nikdy nebylo žádných pochyb o tom, že bude v rodinném podniku pokračovat dál.

Rodinný podnik ale potřebuje rodinu a tahle byla roztržštěná jako porcelánový podnos upuštěný na kamennou podlahu.

Když Xanthe mnoho let po té první konvici přijela do obchůdku se starožitnostmi, který se měl stát jejím novým domovem, vůbec si neuvědomovala, že ji někdo sleduje. Když pomáhala své matce ze starého černého taxíku, který byl jejím jediným hodnotným majetkem, myslela jen na Floru, jež se ještě nenaučila

chodit o berlích po dlažebních kostkách. Xanthe si v tu chvíli neuvědomovala, že ji sledují bledé oči. Kdyby své vlastní zvedla a pohlédla do zaprášené arkýřové výlohy obchůdku, samozřejmě by tu pozorovatelku nespatriila. Margaret Mertonová, ve své době vytříbená, slušně oblečená žena, už nevrhala stín ani neodrážela světlo. Duchové jsou přece nehmotné bytosti.

Byla polovina léta. Obchod byl několik měsíců prázdný. Zavřeli ho po smrti pana Morrise. Sběratelské předměty nasbíraly rubáše z pavučin a Margaret mohla jen přecházet a čekat. Na prsou si držela naději jako maličkého ptáčka, kterého musí svírat pevně, ale přesto opatrně, aby ho nerozdrtila ze strachu, že jí uletí. Nezbýlo jí nic víc než naděje. V nedávné době si začala uvědomovat změnu a její duše se probudila z neklidné dřímoty. Cítila, že ta naděje má důvod žít dál a žít jasněji. To červencové ráno vyhlížela malými okenními tabulkami na dívku a její matku. Vystupovaly z objemného vozidla na dlážděnou ulici zalitou sluncem. Ta starší žena byla asi ve stejném věku jako paní Mertonová, když skonala. Margaret cítila, jak se jí sevřela hrud', když sledovala, jak dcera pomáhá své matce, která se namáhavě pohybovala s pomocí dvou holí. Kolik staletí už uběhlo od doby, kdy Margaret naposled cítila dotek ruky svého dítěte? Pár vzhlédl k budově. Usmály se. Jejich vzrušení bylo jasně vidět.

Flora Westlakeová z rozměrné kabelky vytáhla klíč a otočila jím v zámku. Dveře obchůdku se otevřely a probudily k životu letitý mosazný zvonek, který předchází majitel snášel tučet nebo víc let.

„Panečku!“ Floře zacukalo chřípí, když ucítila pach včelího vosku, prachu a zatuchlého vzduchu. „Zdá se, že pan Morris si tu udržoval slušné zásoby.“

„Nejsem si jistá, jestli tohle všechno odpovídá slovu ‚zásoby‘,“ odvětila Xanthe a zvedla otlučený cylindr, který se neleskl už celá desetiletí. „Kolik že jsi za ten obsah zaplatila, mami?“

„Byl skoro zadarmo, Xanthe, zlatíčko,“ odpověděla a mávla jednou ze svých holí, aby rozptýlila její obavy.

Flora stála mezi svými poklady a zářila. Bylo zvláštní, že ten dar neměla ona. Zdálo se, že její dceru jejich nový domov, nový podnik ani mnohé příběhy přetékající předměty, které jen čekaly na její dotek, nijak zvlášť nenadchly. A přesto Margaret Mertonová viděla světlo, které hořelo hluboko v dívčině nitru. Věděla, co je zač, a okamžitě poznala, že až ten okamžik přijde, až k ní ty předměty promluví, Xanthe bude poslouchat. Nebude mít na výběr.

Když pár procházel obchůdkem, Xanthe přistoupila k duchovi tak blízko, až do něj proniklo její teplo. Dívka přirozeně nic z toho přízraku, se kterým se nevědomky rozhodla sdílet domov, necítila. Xanthe dokázala vycítit duše jen přes dotyk s hmotnými věcmi. Dávno mrtvou Margaret, která byla až na svou duši nehmotná, vycítit nemohla. A zůstane to tak. Dokud se Margaret nerozhodne, že to změní. A přesto, ten dávno pohřbený šestý smysl, který lidé nechali zakrtnět dlouhým nepoužíváním, ten instinkt, varující před neviděným nebezpečím, nemohl nezareagovat na něco tak provokativního, jako byla přítomnost neklidné duše paní Mertonové. Xanthe se zastavila a otočila se, jako by reagovala na vzdálené volání svého jména. Nic nenašla, nikoho neviděla, a tak ten pocit setřásla a znovu se věnovala prohlížení starožitností.

„Mohlo by tu být hrozně moc bezcenných krámů,“ varovala svou matku, když hleděla na změť věcí, které zaplňovaly všechny police a skříně a ležely i na nestabilních hromadách na podlaze.

„No, většinu z toho asi budeme muset vyhodit,“ souhlasila její matka, „ale určitě je tu i něco, co stojí za záchranu. A můžeme trochu zapracovat na tom nábytku.“ Kývla na ošoupanou komodu, která se prohýbala pod přetékajícími krabicemi. Mnohé z nich byly plné starodávných knih. „Když ji přelakujeme, bude krásná,“ řekla. „A to křeslo... a podívej se sem.“ Přešla ke krabici s notami a vytáhla jednu sbírku. „Mohlo by tu být něco, co by se ti mohlo hodit, Xanthe, až zase začneš zpívat.“

„Mami... o tomhle teď nechci ani přemýšlet.“

„Dobře, dobře. Jen to říkám. Mohlo by to stát za zvážení.“ Otočila se, aby se na svou dceru bedlivě podívala. „Nemůžeš prostě *nezpívat*, drahoušku. Je to tvojí součástí. To dobře víš.“

Xanthe předstírala zájem o zrezavělé váhy. Když neodpověděla, Flora nechala tu záležitost plavat.

„Ach, podívej se sem,“ řekla Flora a ukázala jednou ze svých berlí. „Pokud si pamatuju správně, v brožuře se říkalo, že pan Morris měl jednu místnost vyhrazenou jen pro zrcadla.“

Šly to prověřit. O chvíli později stály v úzkém pokoji bez oken, který byl ode zdi ke zdi zaplněný zrcadly. Opírala se jedno o druhé, nakláněla se pode všemi úhly, některá řádně visela, jiná byla zaklíněná v rohu nebo opřená o zeď. Xanthe rozsvítila. Několik zrcadel mělo prostý dřevěný rám. Jiné rámy byly ornamentální, některé byly štukové, jiné malované nebo pozlacené. Obě ženy stály uprostřed té místnosti a viděly tucty svých odrazů.

Margaret Mertonová stála u Xanthina ramene, jako jediná nevytvářela ani jeden odraz.

Xanthe ten nezvyklý pohled na tolik odrazů sebe samotné připadal nepříjemný. Nebylo to jako zrcadlová síň v zábavním parku. Připadala si spíš jako Alenka se zrcadlem. Odrazy Xanthe

a její matky nebyly zkreslené, a přesto vypadaly podivně jinak v tolika různých rámech a z tolika různých úhlů a na tolika různých zastřených povrchích. Jako by to byli nějakí jiní lidé. Měly své obvyklé rysy. Byla tam Xanthina kštice tmavě plavých prstýnkových kudrn. A nepochybně to bylo její oblíbené staromódní oblečení. A stále byla o dobrých patnáct centimetrů vyšší než její matka, která měla ve svých jemných, nadýchaných hnědých vlasech uvázaný šátek. Flora měla berle, Xanthe ne. Nohy starší ženy byly drobné a v balerínkách vypadaly ještě menší. Černá kůže Xanthiných těžkých martenu se v šeru matně leskla. Ale navzdory všem podobnostem ty mnohé Flory a mnohé Xanthe v nějakém důležitém ohledu nebyly jimi.

„Takže pan Morris měl zřejmě zálibu v zrcadlech,“ řekla Xanthe a přejela prstem po jednom pozlaceném rámu. „Myslíš, že někdy nějaká prodal, nebo je jen sbíral?“

„Nevím, jaký je trh tady,“ přiznala Flora, „ale tahle by se v Londýně prodala za týden.“

Při zmínce o tom městu, které nyní pevně patřilo do jejich minulosti, si vyměnily rozpačité pohledy.

Zazvonil zvonek a Xanthe pozvedla obočí. „Myslíš, že je to náš první zákazník?“

Když se vrátila do hlavní části obchodu, našla tam řidiče stěhovací dodávky.

„Nechtěl jsem riskovat, že v té úzké ulici uvíznu,“ řekl jí. „Zaparkovali jsme na horním konci. Musíme sem vaše věci donést.“

Xanthe ho následovala ven. Byl to jen kousek k místu, kde dlážděná ulička ústila na hlavní ulici, ale stejně byla ráda, že toho nemají mnoho. I tak budou muset jít několikrát, aby je tím úzkým průchodem donesli do obchůdku. Na okamžik si dovolila být hrdá

na to, že její milovaný taxík se svým vznešeným designem dokázal tou ostrou zatačkou projet. Stěhováci snášeli bedny ze zadních dveří dodávky. Byly tam krabice oblečení a pár kousků nábytku, který si odvezly ze svého bývalého domova. Flora si také vyžádala čtyři bedny zboží z aukční síně, navzdory hlasitým protestům svého brzy bývalého manžela. Xanthe si myslela, že její otec byl záměrně obtížný, jako by si přál, aby byl Flořin nový život co nejsložitější. Tuto skutečnost ještě rozjítřoval fakt, že to byl on, kdo chtěl jejich manželství ukončit. Flora se nezajímala o sdílený majetek z domácnosti. Věřila, že vše dokáže nahradit, až bude majetkové vypořádání ukončené. Že to jsou jen nedůležité věci. Že na nich nezáleží. Ale Xanthe argumentovala, že na nich velice záleží a že záleží i na důvodech, proč se jich vzdávají. Jen sama pro sebe přiznávala, že ne všechny ty důvody měl na svědomí její otec. Když si musely najít nové bydlení a začít znovu od začátku, Xanthe si bolestně uvědomovala, že i ona sama se provinila.

S těžkou krabicí s označením KUCHYŇ se vracela zpět uzoučkou uličkou. Ve všech ohledech byla typickou ukázkou ulic, jaké najdete v mnoha anglických tržních městech. Marlborough bylo vynikajícím příkladem takového městečka. Asfalt ustoupil dlažebním kostkám, které během staletí uhladily nohy, kopyta a kola. Ulička byla sotva padesát metrů dlouhá a po obou stranách ji lemovaly obchůdky. Na jejím konci byl klenutý průchod pod tím, co kdysi bývalo zájezdním hostincem, ale dnes to byl bytový dům. Vedla jen k parkovišti pro místní obyvatele, takže tam nebyl téměř žádný provoz. Prodavači toho plně využili a vyskládali své zboží na dlažební kostky a čajovna ven rozestavila stoly a židle. Toto malé wiltshirské městečko se proslavilo širokou hlavní třídou, krásnými starými budovami a starožitnostmi. Právě proto

se Xanthe a Flora patnáct let po té úchvatné španělské konvici na čaj rozhodly zabydlet právě zde. Okouzující městečko, které se chlubilo georgiánskými domy z červených cihel vybledlých stářím, střídanými černobílými hrázděnými obchody a domovy, jež byly ještě starší, některé i o stovky let, bylo oblíbeným cílem lovců pokladů. Dvakrát týdně se na hlavní ulici konal rušný trh, pestrobarevný a lákavý, a všude vládla atmosféra zámožného, spokojeného, maloměstského života.

Samotný obchod byl postavený z cihel barvy liščí srsti, jejichž zářivost zjemňovaly květy stáří. Měl arkýřové okno s rámy natřenými na bílo, aby ladilo se skleněnými dveřmi s mnoha malými tabulkami. Ceduli s názvem obchodu zakrývalo oznámení realitního makléře, které krámek prohlašovalo za **PRODANÝ**. Prodaný Floře a Xanthe. Daly za něj veškeré své úspory, a navíc si musely vzít hypotéku dohodnutou s přátelským bankovním agentem. Než přijde vyrovnání z rozvodu, budou se muset spolehnout na vlastní hlavu, takže musejí obchod zrenovovat, naskladnit zboží a otevřít, co nejrychleji to bude možné. Když se Xanthe blížila k jejich novému podniku, cítila nervozitu i vzrušení. Pro obě to bylo víc než jen o živobytí, bylo to o novém životě. Skromný byt nad obchůdkem se měl stát jejich novým domovem. Xanthe si z popisu v realitní kanceláři pamatovala, že za domem leží poměrně velká zahrada. Když následovala stěhováky předními dveřmi dovnitř, když znovu spatřila ty přetékaající police a stoly a když si uvědomila, jak velký úkol je čeká, smířila se s tím, že bude nějakou dobu trvat, než se bude moci začít zabývat trávníky a rostlinami. V obchodě je čekala práce, spousta práce.

Nemohla ani tušit, že neustále ostražitá paní Mertonová pro ni uchystala něco úplně jiného.

Té noci Xanthe spala špatně. Rušily ji neznámé zvuky nového domova, přestože necítila tichou postavu, která ji strážila u nohou postele. Budily ji všednější, pozemštější zvuky: vrzání a vzdychání budovy, když chladla v nočním vzduchu, cvakání kovového potrubí, které se smršťovalo, zvuky dřímajícího městečka, pronikající dovnitř otevřeným oknem na půdě. Obě ložnice byly umístěné v podkroví domu – v létě tam bylo horko a v zimě zima. Marlborough bylo klidné a slušné místo a jeho noční zvuky se diametrálně lišily od nepřetržitého londýnského ruchu, na který byla zvyklá. Tady zaslechla jen tiché veselí všedního večera a připadalo jí, že utichlo velice brzy. V temných hlubinách noci jen občas slyšela vzdálené vozidlo, pláč miminka z jiného bytu nebo štěkot psa v dálce. Nezdály se jí žádné opravdové sny, byly to spíš jen nespojitě záblesky, které prolétaly její spící myslí. Představy městečka a obchodu a zrcadel a jejich nekonečných odrazů, které zdánlivě nabízely nekonečné množství možných budoucností.

Když ranní světlo konečně proniklo vybledlými a sepranými závěsy, vstala z postele. Roztáhla závěsy a posadila se na okenní parapet, který tvořil zaprášené sedátko, z něhož mohla shlížet na střechy Marlborough. Její pokoj byl až pod střechou domu, a tak měl šikmý strop. Okno bylo zasazené mezi střešními taškami. Z tohoto vyvýšeného místa se mohla rozhlížet po nerovných střechách obchodů a domů, mezi nimiž na obou koncích hlavní ulice vykukovaly věžičky kostelů. V dálce střechy přecházely do zvlněné venkovské krajiny. Pod ní se ve zdí obehnané zahradě, která sestávala z neposečené trávy a změti trní, přerostlých keřů a květin, probouzeli ptáci. Xanthe okamžik přemýšlela, že by ten pohled načrtla. Vždycky měla kreslení ráda a vycvičila si poměrně dobré oko. Hodilo se jí to i v práci. Uměla si všimnout detailů, když

potřebovala potvrdit pravost nějakého předmětu nebo když od zákazníků přijímala nějaké specifické objednávky. Ale to ráno ji odradila už jen skutečnost, že by musela prohledat stěhovací krabice, aby našla svůj skicák a tužky.

Den sliboval, že bude teplý. Slunce už vše zalévalo jemným zlatým světlem. Město se probouzelo. Slyšela, jak lidé vytahují rolety obchůdků. Přetáhla si přes noční košili huňatý svetr a bosa šla dolů ze schodů. Ráda pod bosýma nohama cítila zem a nesnášela podpatky. Když už si něco obula, vždy to byly její oblíbené pevné boty, které byly těžké a chránily jí nohy. Bačkory nikdy ani nevlastnila. Nechtěla rušit Floru, a tak se pohybovala co nejtíšeji, ale každý schod a každé prkno podlahy hlasitě protestovaly, když na ně došlápla. Úzké schodiště vedlo z půdy do zbytku bytu, kde byla kuchyň, koupelna a obývací pokoj. Širší schodiště pak byt spojovalo s přízemím. Vůně starého nábytku, staré kůže a starozitností nejrůznějších tvarů a velikostí byla Xanthe stejně přirozená jako aroma doma uvařeného jídla. Vyrostla mezi takovými věcmi. Nevnímal je jako staré krámy ani jako majetek mrtvých, jak je viděli někteří jiní lidé. Pro ni to byly vzpomínky, relikvie, dědictví. Všechny ty věci skrývaly vzpomínky na minulé životy a milované lidi. Skrývaly příběhy. A když měla štěstí a našla ty správné kousky, podělily se o ty příběhy s ní.

Schody vedly do malé chodby, na jejímž konci byla místnost s umyvadlem a pracovním stolem. Bylo zřejmé, že tam pan Morris pracoval na restaurování a opravách. Na konci chodby byly také dveře na zahradu. V prvním pokoji nalevo stála zrcadla a pak chodba vedla do hlavní části obchodu. Xanthe vešla do obchodu a zastavila se uprostřed něj, snažila se tu změť pochopit. V příšeří časného rána vypadalo vše trochu rozmazaně, mělo to nejasné

hrany a tlumené barvy. Obchod, jeho obsah i celou budovu prodali po smrti pana Morrise a soudě podle prachu se od jeho skonu nikdo ničeho ani nedotkl. Měla pocit, že všechno zůstalo přesně tak, jak to bylo, když obchod ještě vedl on. Když Xanthe procházela zboží, jako vždy vyhlížela něco výjimečného. Nemohla procházet takovou sbírku starožitností, aniž by doufala ve spojení, v nějaký předmět, který jí bude vyprávět. Smysly měla napjaté jako člověk, jenž se v halasu přeplněné místnosti snaží zaslechnout známý hlas. Bylo tam docela hodně čínského porcelánu včetně jednoho nebo dvou pěkných talířů Wedgwood, poměrně dost „hnědého“ nábytku, převážně stolků, ale nic úchvatného, dále řada krabic se starými knihami, skříňka s převážně viktoriánskými šperky, stojan s hůlkami a pánskými deštníky; ve zkratce, spousta celkem pěkných věcí, ale nic, co by vyčnívalo. A zatím nic, co by zpívalo.

Z přeplněné krabice náhodně vytáhla pár knih. Byla tam jedna nebo dvě o místní historii a další s názvem *Přadleny*. Xanthe věděla, že historie řemesel bývá oblíbená, a tak ty knihy odložila na hromadu věcí, které si nechají. Přinejmenším je mohou použít, aby vystavily jednu z hezčích knihoven. Na stole z edwardovského období, který sloužil jako pokladna, byly papírové tašky, balicí papír a lepicí páska. Nebyla tam žádná kasa. Když otevřela jednu z těžkých zásuvek, našla malou kovovou skříňku. Klíček byl v zámku. Uvnitř bylo pár pětilibrových bankovek a hrstka drobných. Xanthe přesunula pozornost k účetní knize pod skříňkou. Při pohledu na poslední zápis zjistila, že pan Morris přestal obchodovat druhý čtvrtek v květnu, zhruba před třemi měsíci. Připadalo jí, jako by narušovala jeho soukromí, když si četla jeho tenký rukopis, jako by se mu dívala přes rameno,

když ten den zapisoval denní tržby. Bylo jich málo a byly bídné. Pokud měl nový obchod uspět, budou potřeba velké změny. A první takovou změnou bylo nalezení originálního, lákavého a neodolatelného zboží.

„Xanthe?“ zavolala Flora ze schodů. „Mám zapnutou konvici. Pojď na snídani.“

Ukázalo se, že Xanthe nebyla jediná, komu se špatně spalo. Když odcházela z hlavní místnosti obchodu, aby se připojila ke své matce u snídani, Margaret Mertonová ji pozorovala. Ze zvyku, který už dávno přestal být užitečný, si pěstěnými rukama s dlouhými prsty uhladila přízračnou látku svých sukní. Dívčin sklon oblékat se pohodlně a zvláštní styl ostře kontrastovaly s Margaretinými volbami – zdrženlivostí a elegancí. Jako mladá žena byla krásná a štíhlá. Usilovali o ni bohatí a mocní nápadníci. Jejím neštěstím bylo, že si zvolila toho, který nakonec nebyl dost mocný, aby ji ochránil. Jako vdaná žena si vysloužila respekt a proslavila se svým půvabem a důvtipem. Nikdy by si nedokázala ani představit, že by chodila po domě napůl neoblečená, rozcuhaná a s bosýma nohama, jako to dělala Xanthe. A přesto, tato divoká dívka, ten člověk, který postrádal kvality, jež se Margaret snažila předat své vlastní drahé dceři, se měla stát jejím darem z nebes. Zosobněním jejích nadějí. Záchranou pro její dceru. Nyní už věděla, co ji probudilo z jejího nedokončeného spánku. Už věděla, proč začala jednat a sledovala pokroky nově příchozích. Viděla to jasněji než cokoli jiného. Ten předmět, kterému přiřkli vyšší cenu než životu jejího vlastního dítěte. Vrátil se zpět na místo, kde kdysi hrál tak důležitou roli v životě její dcery. Nyní ho paní Mertonová měla blíž než kdy dřív a ležel přímo v cestě té nezakrocené dívce. Vyčkával.

Kuchyň nebyla o nic méně chaotická než obchod, ale tady většinu prostoru zabíraly krabice, a ne staré zboží. Xanthe našla Floru, jak loví hluboko v bedně a hledá hrnky.

„Našla jsem kávu, ale budeme ji muset pít černou,“ řekla. „Snídaně je támhle.“

Xanthe si sedla k ošoupanému stolu z borového dřeva. „Línecké sušenky, sýrové trojúhelníčky a marmeláda?“ zeptala se, zatímco si prohlížela pár poživatin mezi zmuchlanými novinami a hromadami talířů.

„Musíš si je namazat lžící. Zdá se, že nože se ztratily. Předpokládám, že se někdy vynoří,“ řekla a vypnula plyn pod konvicí.

Flora byla ženou mnoha talentů, ale vaření mezi ně nepatřilo. Ne že by nedokázala vařit, jen nenáviděla supermarkety a vždy se příliš ponořila do svých starožitností, takže si ani nevzpomněla, že by měla nakoupit potraviny. A tak se stala spíš vynálezkyní než kuchařkou, neboť musela jídla vytvářet z těch nejpodivnějších kombinací přísad. Xanthe se naučila u jídel očekávat nečekané, a tak ji ani ty nejpodivnější směsi nijak nevyváděly z míry. Ale i tak byla tato kombinace novinkou.

Zatímco jedly svou drobivou snídani a srkaly hořkou kávu, domlouvaly se, co budou během dne dělat. Flora naplánovala jejich příjezd tak, aby stihly místní výprodej starožitností.

„Dokonalé načasování,“ trvala na svém. „Můžeme tam jet brzy, když už jsme obě vzhůru. Můžeme si vše dobře prohlédnout, ještě než dražba začne.“

„Někteří lidé by nejdřív roztřídili všechno zboží, které už mají, než by běželi nakupovat další,“ poukázala Xanthe a zachránila hrudku marmelády ze svého svetry.

„Sotva mě můžeš obvinít z toho, že bych někam běhala,“ zasmála se.

Xanthe se zazubila. Jako vždy ji zahanbovala matčina schopnost smát se svým bolestem a slabostem. Od diagnózy kruté bolestné formy artritidy uplynulo už více než osm let, ale její humor, láska k životu a odhodlání zůstaly stále stejné.

„Víš, co myslím,“ řekla Xanthe. „Máme tu hromady věcí, které musíme projít, ani nemluvě o vybalování. Musíme dát byt do pořádku.“

„O to se vůbec nestarej. Tyhle věci se obvykle vyřeší samy. Nechci teď plýtvat časem na byt. Musíme se okamžitě pustit do práce, Xanthe. To musí být naší prioritou.“

„Ano, ale také tady musíme bydlet. Víš, doopravdy bydlet, ne jen existovat mezi hromadami šílenství,“ připomněla jí Xanthe, mávla rukou ke krabicím naskládaným až do výšky očí a pak si významně namazala další sýr lžící.

„To uděláme. A bude to báječné. Jen ty a já. Nikoho jiného nepotřebujeme.“ Zněla celkem vesele, ale Xanthe ji znala až příliš dobře. Cítila, jak se jí zadrhl hlas pokaždé, když málem zmínila svého manžela. Flora pohlédla na Xanthe. Dobře si uvědomovala, že i ji by vzpomínky mohly zabolet. Obě přece věděly, jaké to je, když vás zradí někdo, koho milujete. „Krom toho,“ řekla a navedla konverzaci na bezpečnější půdu, „nás čeká úžasný výprodej. Podle všeho to má být něco výjimečného. Nesmíme si to nechat ujít.“ Zalovila ve své kabelce, vytáhla katalog a zamávala jím dceři pod nose. „Porcelán, stříbro, šperky, hory nádherných věcí. Jen se podívej.“

Na obálce se hlásalo, že to bude výprodej vybraných starožitností a sběratelských předmětů a že se bude konat v krásném

sídle Great Chalfield. Xanthe vždy cítila mírné vzrušení, když si prohlížela dražební katalogy, ale když si od matky převzala tuto lesklou knížku, cítila něco jiného. Něco silnějšího. Už se chystala ho otevřít a prolistovat stránky, aby se pokusila určit, s čím cítí okamžité spojení, ale nakonec zaváhala. Během všech těch let, kdy k ní věci zpívaly, u žádného z tuctů výjimečných předmětů nikdy nereagovala na pouhou fotku. Z nějakého důvodu, který nedokázala úplně pochopit, se s tím předmětem nechtěla „seznámit“ tak zprostředkovaně, nechtěla jen vidět jeho fotografii a pár řádků strohého popisu. Cítila nutkání čekat. Setkat se s ním osobně. Slyšet jeho volání. Objevit ho a dotknout se ho. Tak by to mělo být.

„Xanthe?“ Flora si povšimla, jak váhá s otevřením katalogu.

„Vlastně si ho přečtu, až tam dorazíme,“ řekla a vstala od stolu. „Půjdu zjistit, jestli nám funguje sprcha. Chci ze sebe smýt trochu toho prachu.“

„No, nebuď tam dlouho. Je to dvacet minut jízdy daleko. Musíme vyrazit brzy, abychom předběhly ostatní kupce. A já se nemůžu dočkat, až začnu lovit poklady!“

Xanthe pospíchala, popohánělo ji pomyslení, že by dnes mohla najít něco opravdu výjimečného. Nebo spíš že by dnes něco výjimečného mohlo najít ji.

⇒ 2 ⇐

JÍZDA WILTSHIRSKOU KRAJINOU BYLA UKLIDŇUJÍCÍ I PO-
vzbuzující. Když vyjely z Marlborough, cesta stoupala na kří-
dovou pahorkatinu, která této oblasti věnovala zvlněné kopce,
nádherné výhledy a také slavné bílé koně. Byly to vlastně ob-
rovské „kresby“ vyryté do země, které odkrývaly zářivě bílou
křídou pod trávou. Některé ty postavy na kopcích byly staletí
staré, jiné dokonce prehistorické. Navzdory velkému stáří díky
zářivě zelené letní trávě, která je obklopovala, vynikaly, jako by
je čerstvě vytesali do měkkých drnů. Na některých kopcích byly
malé hájky dubů, jasanů a bříz zahalených do letního listí. Xanthe
si dovedla dobře představit, jak se barvy krajiny brzy změní, až
přijde podzim, a přemýšlela, jak příjemná ta scenérie bude, až se
bude třpytit silnou vrstvou jinovatky nebo vrstvami nadýchaného
sněhu.

Nemusely se potýkat téměř s žádnou dopravou. Místní špička
sestávala jen z několika soukromých aut, zásobovacích dodávek
a občasných školních autobusů, což vše v pravidelných inter-
valech brzdily traktory. Silnice byly klikaté a úzké a nehodily
se na předjíždění. Auta tak musela projíždět krajinou pomalu,

v nesourodých procesích. Xanthe a Floře to připomínalo, že celé jejich životy se nyní budou ubírat úplně jiným tempem. Xanthin černý taxík upoutal pár zvědavých pohledů, ale mimo Londýn alespoň nehrozilo, že na ni budou mávat rádobý zákazníci. Konečně dojely na příjezdovou cestu starodávného sídla.

„Ách!“ Flora se předklonila, aby si ho mohla lépe prohlédnout. „Je nádherné.“

A bylo. Ne honosným, okázalým způsobem jako některé jiné slavné domy. Sídlo Great Chalfield prostě stálo uprostřed laskyplně udržovaných zahrad jako tak pevné, hmatatelné a krásné spojení s historií, jaké byste si jen mohli přát. Styl domu odpovídal období pozdního středověku, ve kterém ho vybudovali, i když v pozdějších letech postavili pár přístavků a vylepšení, takže sídlo získalo asymetrický a přitažlivě neuspořádaný půdorys. Bylo postaveno z místního teplého kamene v barvě medu, s velkými, hluboko posazenými okny zdobenými sloupky, s mnoha vysokými komíny, a dokonce i s chrličí. Všechny dveře byly samy o sobě uměleckým dílem. Rámy dveří byly klenuté a široké a byly do nich zasazené dubové dveře pobité železem. Xanthe následovala dřevěné značky až na šterkové parkoviště.

„Zdá se, že jsi měla pravdu, že bychom měly přijet brzy,“ řekla, zatímco hledala nějaké volné parkovací místo. Bylo tam hodně běžných aut, ale také znepokojivý počet vozů s náhonem na všechna čtyři kola, dodávek a kombíků, což obvykle naznačovalo přítomnost překupníků. A to také znamenalo, že by se ceny mohly rychle vyšplhat velmi vysoko.

„Támhle!“ ukázala Flora na jediné volné místo na konci uličky. Xanthe už se tam chystala zajet, když se z druhé strany přihnalo staré červené sportovní auto a honem je předjelo.

„Hej!“ zaječela z okénka, když z veterána s otevřenou střechou vystoupil mladý muž. „Chystala jsem se tam zaparkovat,“ řekla mu. Svěho londýnského zvyku bojovat o vše, co se týká řízení, se jen tak nezbováí.

Zazubil se na ni a pokrčil rameny. „Omlouvám se. Neviděl jsem vás. Ale když už vás vidím, páni, pěkná kára. Už hodně dlouho jsem neviděl žádný v tak dobrém stavu.“ Začal taxík obcházet, přejížděl rukama po karoserii a důkladně si ho prohlížel.

„Toho si nevsímejte,“ řekla a vyhlédla z okénka, aby ho dál plísnila. „Co kdybyste mi radši našel jiné místo, když jste mi ukradl to mé?“

Přešel k místu pro řidiče. „Je ve fantastickém stavu,“ řekl a poklepal na kapotu. Byl pohledný, vysoký, s nakrátko střiženými vlasy a bezstarostným úsměvem. Zkušenosti Xanthe naučily dávat si na pohledné muže pozor. Nenechá se zaskočit trochou lichocení jen proto, že si myslí, že je tak atraktivní, že mu to projde. Zazubil se na ni, ale ona mu úsměv neoplatila. „Omlouvám se,“ zopakoval. „Bylo to ode mě velmi nezdvořilé. Jen abych dokázal, že nejsem naprostý hrubián, skutečně vám najdu jiné parkovací místo.“

Dostál svému slovu, propletl se mezi zaparkovanými vozy a těmi, které se už začínaly hromadit za jejím taxíkem, a hledal volné místo. Nakonec jedno našel a mávl na Xanthe. Když parkovala, opět se jí objevil u okénka.

„A je to. Tady bude stín. O takovou krásku se musíte dobře starat,“ řekl a pohled pevně upíral na auto.

Zavřela okénko, což u starého manuálního systému nebyl zrovna rychlý manévr.

Flora zamlaskala. „Mohla jsi mu poděkovat, Xanthe.“

„Za co? Vždyť mi zabral místo.“

Flora protočila panenky a nechala to být, ale její dcera se přece jen cítila trochu krutá. Ten mladý muž nicméně nemůže za to, jak vypadá. A hlavně, není to jeho vina, že má na muže takový názor. Přece jen to není Marcus.

Byla to krátká procházka od zahrady k domu. Flora se po štěrkku na berlích pohybovala obratně i s kabelkou přehozenou přes rameno. Xanthiny těžké boty křupaly po stezce. Na sebe si oblékla to jediné, co se v kufru nepomačkalo natolik, že by to nemohla použít – staromódní tmavě zelené koktejlové šaty s maličkými hnědými lístky. Líbilo se jí, jak ostře kontrastují s jejími marteny. Přes šaty si přehodila své oblíbené tvídové sako, aby jí po ránu nebyla zima. Dražba se konala v obrovské stodole naproti domu. Xanthe byla zklamaná, že se nepodívá do samotného sídla, ale stará stodola byla také krásná se svou valbovou střechou a tlustými, mechem porostlými kamennými dlaždicemi. Než následovaly frontu dychtivých lidí, zaplatily vstupné pro kupce a došly do hlavního sálu, dražba už pomalu začínala. Bylo jasné, že tohle není žádné vyklízení nemovitosti ani malá venkovská aukce, ale kvalitní dražba. Flora strčila do Xanthe a kývla na dva překupníky starožitností, které dobře znala. Skutečnost, že přijeli osobně a nepřihazovali online nebo po telefonu, jak to mnozí kupci dělají, znamenala, že tu prodávají významné kusy.

Flora si v katalogu poznačila položky, které vypadaly hodné přihazování, a začala je vyhledávat. Xanthe ji nechala jít a záměrně se držela zpět, aby je dav pomalu rozdělil. Věděla, že je tu jedna věc, kterou nutně musí najít. Že ji musí zaslechnout přes všechen ten ruch a hluk aukční síně. Rozhlédla se a hledala cokoli neobvyklého. Z přemíry krásných věcí si připadala

trochu provinile, že se nesnaží získat zboží do jejich obchodu, ale prozatím to bude muset nechat na Floře. Minula stoly s naleštěným porcelánem. Povšimla si úchvatného čajového servisu Minton a slušného množství porcelánu Spode. Jedna část sálu byla celá věnovaná nábytku z osmnáctého století, mnohý byl francouzský a velmi kvalitní. Ve vzdáleném rohu byly koberce, napůl rozvinuté, turecké a perské, jejich barvy byly syté a zářivé, mluvily o exotických zemích, teplých klimatech a neznámé kráse. Ale nic od nich neslyšela. Necítila nic než lákavost jejich krásy a kvality řemeslného zpracování. Nic, co by ji skutečně oslovilo.

A pak, když se přiblížila k nízké vitríně se skleněným vrškem, která stála pod jedním z dlouhých úzkých oken, zasáhla ji téměř ochromující úzkost. Ten nečekaný pocit, ten příval strachu, i když neviděla nic ani vzdáleně děsivého, ji velice zaskočil. Zarazila se na místě a nebyla si jistá, co má dělat dál. Věděla, že ten pocit pochází z něčeho ve stodole, ale nikdy v životě nic tak silného nezažila. Nebylo to to obvyklé hučení v hlavě, ty snové, mlhavé pocity, které prožívala, když s nějakým předmětem navázala spojení. Tohle bylo mnohem silnější. A také nějak naléhavější. Přistoupila o krok blíž. Pocit zesílil. Otočila se, pátrala. Nyní byla přesvědčená, že to, co se jí snaží najít, leží v té vitríně. A když položila ruku na sklo, věděla, že musí být blízko, protože se jí zdálo, jako by samotné sklo vibrovalo, jako by překypovalo energií, která by ho snadno mohla roztříštit. Nahlédla do vitríny. Byla nízká a obsahovala dvě poličky šperků a stříbra. Byl tam náramek s přívěsky, krabička na šňupací tabák, toaletní sada, sbírka stříbrných přívěsků a dva tácy prstenů. A pak to spatřila. Jakmile na tom spočinula očima, poznala to, protože to k ní zpívalo tak jasně, tak zoufale, že nebylo možné, aby se zmýlila.

Byl to chatelaine z lesklého stříbra. Podle stylu a předmětů na něm zavěšených pocházel ze začátku devatenáctého století. Chatelaine je opasek nebo spona – v tomto případě spona – nošený na pase nebo u boku hospodyně. Z většiny z nich, stejně jako z tohoto, viselo několik řetízků, na jejichž konci byly připevněné různé užitečné nebo krásné věci. Módní trendy během staletí přinesly mnoho různých typů chatelainů, ale tento se chlubil výběrem poměrně běžných přívěsků, i když byly neobyčejně krásné. Byla tam malinká peněženka na mince ze stříbrné sítky, miniaturní lahvička na voňavku, krásný stříbrný poznámkový bloček zřejmě i s původními listy a také háček na zapínání knoflíků. Byly tam také dva prázdné řetízky. Nekompletní sada přívěsků nebyla nic neobvyklého. Xanthe chatelainy viděla už dřív a poznala, že tohle je pěkný exemplář, ale nebylo na něm nic obzvlášť pozoruhodného. Nic kromě skutečnosti, že se jí z něj zrychloval tep a v hlavě jí zvonilo. Dokonce i v lomozu přeplněné aukční síně slyšela vzdálený šepot: tiché hlasy dávno zesnulých lidí. Vyděšené hlasy. Věděla, že ho musí mít, nehledě na jeho hodnotu a cenu.

„Tak sem jsi utekla.“ Matčin hlas přerušil její myšlenky. „Co je tu tak výjimečného, že jsem tě sem musela jít hledat? Ach, to je krásné. Pěkný exemplář, ale...“ Jakmile se přestala dívat na ten chatelaine a vzhlédla ke Xanthe, věděla, co se děje. Flora trvala na tom, že když její dcera poslouchá nějaký předmět, viditelně se změní. Tu změnu nikdy nedokázala pořádně vysvětlit ani popsat, ale vždycky to bylo stejné.

„Dej mi svou kupeckou kartu,“ řekla Xanthe a natáhla ruku.

„Bude to drahé, Xanthe, drahoušku. Tolik stříbra...“

„Mami, musím to koupit. Víím, že bez toho nemůžu odejít. Ne když už jsem to našla.“ Přesněji mohla říct, když ta věc našla *ji*.

„Ale neprodáš to, že ne?“

„Ne okamžitě, ne, ale nakonec to dokážu. Bude to v pohodě, věř mi.“

Flora si povzdechla a ustoupila nevyhnutelnému. Jako vždy jí dceřin dar trochu vzrušoval. Ten pohled na Xanthině tváři viděla už dřív a v jejím hlase slyšela tentýž nadšený tón. Předala jí kupeckou kartu. „Pokus se úplně nepřestřelit rozpočet.“

Xanthe vzhlédla k vyvolávači. Už se usadil na pódiu postaveném na konci stodoly a jeho asistentka mu přinášela první položku, malý obraz vodovými barvami. Podívala se na číslo chatelainu. *Šest!* Neměla moc času na přesvědčování.

V tu chvíli se k nim připojila známá šarmantní postava.

„Tedy, tedy, Flora Westlakeová. Kdo by řekl, že na vás narazím tady na venkově. A také božská Xanthe. Jaká šťastná náhoda.“

„Theo Hamilton,“ Flora mu věnovala ledový úsměv. Ti dva se vůbec neměli v lásce. Ačkoliv vždy neochotně respektovala Theovy odborné znalosti, obzvláště ohledně všeho georgiánského, neměla toho muže ráda a nikdy mu úplně nedůvěřovala. Byl okázalý a v téhle branži ho všichni znali. Všude chodil ve svém značkovém sametovém saku a hedvábné kravatě. „Nikdy by mě ani nenapadlo, že byste se odvážil mimo Chelsea,“ řekla Flora.

„Já? Ach, drahoušku, jednou za čas miluju trochu anglického venkova. Je to dobré pro duši. Přinejmenším mi to říkají,“ trval na svém.

„Něco vás sem muselo vylákat,“ řekla.

Věnoval jí plachý úsměv. „Znáte mě příliš dobře, to je ten problém. Přiznávám zájem o sadu velebných jídelních židlí Finchley. Měly byste vidět tu řezbářskou práci! Naprosto božská.“ Odmlčel se, na okamžik se ztratil ve vzrušení z lovu krásy, které cítí

všichni opravdoví fanoušci obchodu se starožitnostmi. „Ale co vy? Prý otevíráte nový podnik. Někde poblíž?“ Mlhavě a přezíravě mávl rukou, jako by vše mezi Great Chalfieldem a Londýnem bylo neprobádanou oblastí, ve které ani nestojí za to vystupovat z auta.

„Přesně tak,“ Flora se nenechala vyvést z míry. „Otevíráme ho spolu s Xanthe. Je to obchod v Marlborough.“

Trochu se zasmál. „Jak kouzelné! A co upoutalo vaši pozornost, úchvatná dívka?“ zeptal se. Xanthe mu o tom nechtěla vyprávět. Nechtěla, aby viděl, jaký poklad odhalila. Bála se, že by se ho také mohl snažit získat. Ale jeho zkušené oči propátraly vitrínu a rychle našly jediný předmět, který měl nějakou reálnou hodnotu. „Ach. Náramný malý chatelaine. V dnešní době jsou docela vzácné. Je to tak báječně *holičíí* předmět,“ prohlásil.

„Myslím, že je to kvalitní kus,“ řekla Xanthe, chtěla ten předmět obhajovat, ale zároveň nechtěla vzbudit jeho zájem.

Naklonil se nad vitrínu a vytáhl brýle, aby si ho mohl lépe prohlédnout. „Ano, docela pěkný. Ale bohužel se moc neprodávají. Obávám se, že stará dobrá veřejnost není známá svým vkusem. Nechystáte se na něj přihazovat, že ne?“ zeptal se, aniž by se na ně podíval.

Xanthe pohlédla na svou matku. Ani jedna z nich nepromluvila. Bohužel, Theo dokázal z jejich mlčení vyčíst hodně.

„Drahoušci, nikdy nesmíte nakupovat srdcem. To je cesta k bankrotu.“

Když pronesl toto ponuré prohlášení, asistentka dražitele se protlačila davem s klíčem v ruce. Odemkla vitrínu a vyjmula ten chatelaine. Xanthe se instinktivně natáhla a dotkla se ho. Stříbro mělo být na dotek chladné, ale jí připadalo horké, skoro jí spálilo

prsty. Hučení v její hlavě zesílilo a vrátil se pocit strachu. Na vteřinu jasně viděla hustý les, temný a divoce přerostlý. Byla to jen prchavá představa, ale velmi jasná a živá.

Theo Hamilton ještě neskončil. „Stříbrná tretka? No, tedy, co by na to řekl Philip?“

Při zvuku jména svého manžela se Flora na berlích napřímila. „Radši bys měla jít někam, kde tě dražitel uvidí, Xanthe,“ řekla klidně a vrhla na Thea přísný pohled.

Xanthe si pospíšila dopředu a našla si místo na straně, aby ji viděl dražitel a aby mohla zároveň sledovat konkurenci. Předchozí položky se prodaly rychle a ten okamžik konečně nadešel. Když zvedli chatelaine, ucítla v sále vzrušení. Musela se modlit, aby se to vzrušení nepřeneslo v přihazování.

Dražitel měl hlas, který zněl seriózně, znalecky a sympaticky – dokonalá kombinace vlastností pro někoho, kdo prodává věci, které nemají žádné záruky a jež stojí přesně tolik, kolik jsou za ně zájemci ochotní zaplatit.

„Položka číslo šest, stříbrný chatelaine, převážně viktoriánský, ačkoli některé jeho části jsou pravděpodobně starší. Podle puncu byl vyrobený v Bristolu. Je to pěkný, kvalitní kus, věřím, že s tím souhlasíte. Je vzácné najít nějaký s takovým množstvím dochovaných přívěsků. Kdo začne na tisíce liber? Tisíc liber, někdo?“

Xanthe zadržela dech. Pokud někdo nabídne hned na začátku tolik, cena rychle vystoupá mimo její dosah.

„Do toho, dámy a pánové.“ Dražitel dál hrál svou roli ve hře chcete-to-nebo-ne, na které kupci trvali. „Tak řekněme osm set?“ Přejížděl pohledem po místnosti a hledal kartičku s číslem, rozhodné příkývnutí nebo mávnutí katalogem, ale nic neviděl. „Nestyďte se. Je to náramný kus. Spona je zdobená rytinou

dubových listů a žaludů, což je pro tuto dobu typické. Stránky v poznámkovém bloku jsou údajně původní, některé jsou dokonce popsané, a zátka lahvičky na voňavku je nedotčená a lze ji vymout. Řekněme sedm set padesát? Kdo mi dá sedm set padesát?“ Následovala pauza a pak: „Ach, mám sedm set. Osm set někdo? Vzadu, ano, osm set, děkuji.“

Xanthe kleslo srdce do kalhot. V místnosti byli dva zájemci a podle toho, jak rychle cena stoupala, byli oba odhodlaní ten kus získat. Cena se hrozivě rychle zvedala po stovkách a pak se zpomalila na padesátky.

„Jedenáct set padesát. Ještě přihodíte, pane?“

Druhý kupec ztrácel nervy.

„Přihodí někdo dvanáct set?“

Xanthe se zhluboka nadechla, podívala se dražiteli do očí a pevně přikývla.

„Mám dvanáct set. Nový zájemce. Dvanáct set padesát...“

Původní kupec se nehodlal tak snadno vzdát. Xanthe znovu přikývla. Cítila, jak ji až ze zadního konce místnosti probodávají matčiny oči. Bolestně si uvědomovala, že utrací velkou část celého jejich rozpočtu na doplnění zboží v obchodu, ale neměla na výběr. Ten chatelaine ji uchvátil a nemohla ho nechat jít. Přihazování pokračovalo a cena strašlivě rostla.

„Třináct... třináct set padesát... čtrnáct. Je to čtrnáct set. Další padesát od vás, pane? Ne?“

Vycouval z toho!

„Ještě někdo?“

Xanthe bušilo srdce. Čtrnáct set liber byla vysoká cena, ale už jí na tom nezáleželo.

„Ach, nový zájemce, na internetu. Mám patnáct set liber.“

Celá místnost zalapala po dechu. Čerstvý zájemce v tuto chvíli znamenal, že se cena může vyšplhat ještě mnohem výš. Xanthe cítila, jak ji zaplavila unáhlenost, kterou nebyla schopná ovládnout.

„Šestnáct set liber!“ zvolala a rozloučila se jak s etiketou, tak se zdravým rozumem. Slyšela, jak Flora vyslovila její jméno. Jak jí tohle jen vysvětlí? Dokáže to její matka pochopit?

Hlas dražitele přicházel jako z veliké dálky. „Šestnáct set padesát... sedmnáct set...“

Následovalo příšerné ticho.

„Ještě někdo, dámy a pánové? Ještě máte možnost.“

Internetový kupec se zdržel. Příhoda znovu?

„Všichni jste skončili na sedmnácti stech?“ zaváhal, pozvedl kladívko a naposledy přešel místnost pohledem. Pak prásk! Ostře klepl kladívkem do stolu. „Prodáno!“

Xanthe roztřesenou rukou zvedla své číslo. Když k ní přišla Flora, stále se ještě chvěla.

„Mrzí mě to,“ řekla Xanthe. „Musela jsem. Musela jsem ho mít.“

Její matka pokrčila rameny a pousmála se. „Zpíval ti.“

„Ale, tolik peněz...“

„Xanthe, drahoušku, rozumím ti. Teď vstaň z té židle, ať si můžu odložit ty hole a začít sama trochu přiřazovat.“

Ze vzdálenosti pouhých několika mil, ale také několika staletí paní Mertonová cítila to spojení a věděla, že bylo navázáno. Dívčin dar jí dovedl k chatelainu. Stříbrné pouto k její vlastní dceři si našlo cestu k jedinému člověku, který ho dovedl použít. Margaret to nyní jen nesměla pokazit.

SÍDLA GREAT CHALFIELD OPUSTILY KRÁTCE PO TŘETÍ. V improvizované kavárně si koupily sendviče k obědu. Flora náročný den zvládla dobře a neměla ve zvyku si stěžovat, ale než všechno naložily do auta, Xanthe viděla, že má bolesti. Sehnala jí láhev vody, aby si mohla před odjezdem vzít další léky proti bolesti. Xanthe měla špatný pocit z toho, že velkou část jejich rozpočtu promarnila za chatelaine, a ještě horší z toho, že Flora většinu toho dne protrpěla. Co je to za dceru, když si tuhle pravdu nedokáže udržet v paměti? Někdy by si přála, aby její matka dokázala ventilovat své vlastní frustrace, svůj vztek a mrzutost. Kvůli jejímu stoicismu si Xanthe někdy připadala neschopná. Byla si jistá, že kdyby se situace obrátila, nedokázala by si počínat s takovou mravní silou a trpělivostí.

„Mrzí mě to,“ řekla Xanthe, zatímco řídila taxík po klikatých silnicích k domovu. „To s tím chatelainem.“ I když to řekla, dobře věděla, že by ho koupila znovu, kdyby musela. Nebylo to snadné. Byla rozervaná mezi láskou ke své matce a všepohlujícími nadpozemským spojením, které cítila k některým předmětům.

„Je to v pořádku. Víím, jak moc pro tebe ty zvláštní předměty znamenají.“

„Tenhle je jiný než ty ostatní.“

„Jak jiný? Možná dražší?“

Xanthe odvrátila oči od silnice, aby pohlédla na matčin výraz, a ulevilo se jí, když spatřila rozpustilý úsměv.

Cítila, jak se uvolňuje. Měla radost, že jí její matka rozumí. „Nedovedu to vysvětlit,“ řekla jí. „Prostě mi...“

„... zpíval. Já víím, drahoušku.“

„Prodáme ho. Jednoho dne. Dovol mi ho vyčistit a důkladně si ho prohlédnout. Poslechnout si ho. Zjistit jeho příběh.“ Chystala se říct víc, ale v tu chvíli se proti nim zpoza zatáčky vyřítilo auto. Jelo nezodpovědně rychle a řidič ho měl sotva pod kontrolou. Přejel přes bílou čáru do protisměru. Flora zaklela. Xanthe se mu pokusila co nejvíc uhnout, ale silnice byla úzká a na obou stranách stály vysoké ploty, takže neměla kam. Ozvalo se *bum* a pak prásknutí. Cítila, jak náraz otrásl celým autem. Dupla na brzdu a taxík zastavila.

„Idiot!“ zařvala za mizejícím autem. „Musí vědět, že do nás narazil.“

„No, nezastavil, aby si o tom promluvil.“

To rozhodně neudělal. Do několika vteřin byl mimo dohled. Poněkud roztřesená Xanthe vystoupila z vozu, aby zhodnotila škody. Druhé auto jim narazilo do zrcátka a utrhlo ho. Vrátila se kus po silnici a zvedla jeho roztráštěné zbytky. „Sakra,“ řekla si pro sebe. Zrcátko bylo úplně zničené a náhradní díly pro staré taxíky se sháněly velice těžko. Když se vrátila do auta, matka jí položila ruku na paži.

„Jsi v pořádku?“

Přikývla. „Trochu otřesená. Měly jsme štěstí.“

„Chudák tvoje auto.“

„Auta se dají opravit,“ řekla a snažila se nemyslet na to, jak málo chybělo k vážné nehodě. „Pojedeme domů. Chci vidět, co jsi koupila.“

To Floru rozveselilo. Po zbytek jízdy vyprávěla o báječných kouscích, které dokázala získat pro obchod. A přesto, když přijely k hlavním dveřím, měla potíže vystoupit z vozidla.

„Běž si dovnitř sednout,“ řekla jí Xanthe.

„Nemůžeš všechny ty věci vyložit sama.“

„Ano, můžu.“

„Chci ti pomoci.“

„A já chci šálek čaje. Dojdu pro mléko, než přijdu nahoru. Půjdeš zapnout konvici? Prosím?“

Flora okamžik váhala a pak přikývla a zamířila do bytu. Cestou odhodlaně a frustrovaně bodala berlemi do země. Xanthe vlezla dozadu do taxíku a začala procházet jednotlivé krabice. Celou tu dobu si uvědomovala přítomnost chatelainu a toužila ho odnést na nějaké tiché místo, aby si s ním mohla sednout a vyslechnout si ho. Chtěla vědět, proč kvůli němu cítila tak strašný strach. Vždy něco cítila, ale nikdy nic tak intenzivně hrozivého. Nejdřív ale musela prohlédnout ostatní zboží a také musela myslet na svou matku.

Zatímco prohrabávala poklady zabalené v papíru, ve dveřích auta se objevila mladá žena. Měla dolíčky na tvářích, usmívala se, na rtech měla zářivě rudou rtěnku a na hlavě lesklé lokny. Nosila lodičky, béžové punčochy a květinovou zástěru uvázanou přes šaty, které byly zúžené v pase a měly úchvatně bohatou sukni. Xanthe sama nosila staromódní oblečení, ale tato žena byla

oděná tak autenticky, až si na okamžik myslela, že možná vyšla ze zkoušky nějaké hry zasazené do padesátých let.

„Dobrý den,“ řekla. „Přinesla jsem vám malý dárek na uvítanou.“

Teprve tehdy si Xanthe všimla, že má v rukou tácek s lahodně vypadajícími dortíky. Vyškrábala se ven z auta.

„Páni, ty vypadají fantasticky,“ řekla a začaly se jí sbíhat sliny. Až do toho okamžiku si neuvědomila, jaký má hlad. „Mnohokrát děkuju.“

„Ale, to nic není. Pracuju támhle,“ řekla ta mladá žena a ukázala na křiklavě barevnou kavárnu naproti s cedulí ověšenou vlaječkami, která hlásala GERALDININA ČAJOVNA. „To jsem já, ale všichni mi říkají Gerri,“ vysvětlila, podala jí tác a nabídla jí pravici. Zasmála se, když se pokusily předat si tác a přitom si potrást rukama.

„Já jsem Xanthe. Bože, klidně bych je všechny hned snědla. Úžasně voní!“ Nejradši by hned vyběhla nahoru a podělila se o ty dortíky s Florou, ale měla pocit, že by se měla alespoň pokusit chovat jako dobrá sousedka. „Moje matka vaří čaj. Nepůjdeš s námi nahoru? Ach, promiň, to není zrovna nejlepší nabídka pro někoho, kdo má vlastní kavárnu! A ještě ani nemáme mléko.“

„Nemůžu odejít z kavárny. Dneska jsem tam sama. Ale někdy jindy přijdu moc ráda. A můžu ti dát trochu mléka. Ach!“ Nahlédla do jedné z otevřených krabic. „Jaký nádherný porcelán. Pro své zákazníky používám jen starožitné věci. Vidím, že ve vašem obchodě budu hodně utrácet, jestli budete mít takové zboží.“

„Můžeme to vyměňovat: dortíčky za hrnky.“

„Tak *to* se mi líbí.“

Když Xanthe vše vyložila a už se chystala přeparkovat, Gerri se objevila znovu, tentokrát s láhví mléka. Xanthe jí poděkovala, a když zmínila rozbité boční zrcátko, zeptala se, jestli poblíž není nějaký autoservis.

„Na konci hlavní ulice je Walkers,“ řekla, „ale s takovým veteránem bys měla jít za Liamem. Jeho autoopravna je dole u řeky za hospodou The Feathers. Nemůžeš ji minout.“

Unavená Xanthe obtížená poslední krabicí s nakoupeným zbožím konečně vešla dovnitř. Překvapilo ji, když našla Floru v obchodě. Mluvila s někým po telefonu. Z jejího výrazu poznala, že se něco stalo. Odložila krabice a čekala. Když Flora domluvila, řekla: „To byl Roland.“

„A...?“ Skutečnost, že si se svým rozvodovým právníkem tykala, dokládala, jak často s ním musela jednat.

„No, dobrá zpráva je, že funguje telefon.“

„To vidím, mami, přestaň zdržovat.“

„Zdá se, že se tvůj otec rozhodl, že nakonec nepřijme podmínky rozvodového vyrovnání.“

„Cože? Ale už to bylo dohodnuté.“

„Rozmyslel si to.“

„Nebo to za něj udělala jeho noblesní nová žena.“

„Záleží na tom? Jde o to, že si myslí, že je ta cifra příliš vysoká a že nemám právo na polovinu hodnoty podniku, protože ho vlastnil dřív, než jsme se vzali.“

„A prodělával v něm, dokud jsi nepřevzala otěže. Nemůžu uvěřit, že se tě snaží okrást o něco, co je právoplatně tvoje!“

„Na Philipovi už mě nic nepřekvapuje,“ řekla tak unaveným tónem, až Xanthe zabořilo u srdce. Z té nespravedlnosti jí vřela krev. „Zdá se, že tohle místo budeme muset velice brzy otevřít

a začít vydělávat. Podle toho, co mi Roland řekl, bude ještě dlouho trvat, než z toho vyrovnání uvidíme nějaké peníze. Když se neuzavře dohoda, může to trvat celé měsíce.“

„Táta se chová jako parchant!“

„Nemá smysl se rozčilovat, drahoušku. No tak, myslím, že jsme si vysloužily právo zakousnout se do těch báječných dortíků.“

„Jak můžeš být tak... slušná?“

„Už jsem na tvého otce vyplývala víc než dost energie. Nedomolím, aby nám překážel v našem novém životě, Xanthe,“ řekla, zatímco se belhala k židlím.

V kuchyni se ládovaly lepivými dortíky s citronovou polevou a čokoládovými koláčky, které byly ty nejlepší, jaké Xanthe kdy ochutnala. Jedly mlčky, dokud se obě neposilnily cukrem a tukem, který se jim rozlil žilami.

„Víš,“ řekla Flora a smetla si z prstů drobečky, „zase to bude lepší.“

„Já vím. Někdy se mi to prostě všechno vrací. Všechno, co se stalo. Je toho... na mě moc.“

„To je pochopitelné. Byl to příšerný zážitek. Nějakou dobu trvá, než něco takového překonáš. Bylo to prostě špatné načasování, že jsme se s otcem rozvedli tak brzy po tom, co ti udělal Marcus.“

„Nebylo to záměrné, mami. Nechtěl, aby se to tak stalo.“

„Já to tak vidět nedokážu. To on měl problémy s drogami. Byly to jeho drogy, které našli ve tvém bytě. Měl za ně přijmout zodpovědnost.“

Xanthe unaveně pokrčila rameny. „Už jsme to probíraly... Nájem byl na moje jméno. Marcus tam ani nebyl, když je našli. Podle zákona to byl můj problém.“

„Nikdy v životě ses drog ani nedotkla. Marcus měl spoustu času se přiznat, ale neudělal to. Dovolil jim, aby tě vzali k soudu a do toho příšerného vězení...“ Dokonce i když už bylo po všem a celá ta záležitost byla minulostí, se Flořiny oči zalily slzami, když pomyslela na to, že její dcera byla ve vězení. Navzdory všemu, co jí Marcus udělal, to jediné, co mu Xanthe nikdy, *nikdy* nemohla odpustit, byl pohled na utrpení své matky, když ji navštívila ve vězení. Musela se dívat, jak její matka hledí na své jediné dítě zavřené, za mřížemi a osamělé, aniž by mu mohla pomoci.

Xanthe se natáhla přes stůl a chytila svou matku za ruku.

„Nové začátky, mami, pamatuješ?“

„Ano.“ Přikývla s malým statečným úsměvem.

„Ať se jdou všichni vycpat!“ přidala Xanthe jejich malé motto.

Flora se tomu zasmála. Bolesti minulosti zase pro jeden den odložily stranou. „Pojd,“ řekla, vzala poslední koláček a vstala. „Máme práci.“

Znovu sešly ze schodů. Floru sice zpomalovaly berle, ale už dávno se naučila zvedat věci jednou rukou nebo je dávat do batohu či kabelky, když je chtěla přesunout. A jindy se opřela o vozík, aby převezla těžší předměty. Spolu s Xanthe odnosily nové poklady do místnosti se zrcadly a pak se pustily do náročného vyklízení obchodu. Místnost budou muset úplně vystěhovat, aby ji mohly vymalovat. Xanthe navrhla systém hromad a oblastí: umýt a nechat, opravit a nechat, odnést na charitu a vyhodit. Zadní pokoj vyhradily pro věci, které potřebovaly opravit. Bylo jasné, že Flora tam bude v následujících týdnech trávit většinu svých pracovních dnů. Na hromadě na vyhození toho bylo tolik, že Xanthe otevřela zadní dveře a začala méně důležité předměty skládat na zahradu. Při cestách ven si alespoň na chvíli odpočala